

+ 8 januari 2017
M Doop des Heren, A
PAXMt. 3,13-17

Veelgeliefden,

God zelf heeft zich geopenbaard. Bij de Doop des Heren heeft de Drie-eenheid zich voor het eerst als Drie-Een gemanifesteerd: in de stem van de Vader, de afdaling van de Zoon en de nederdaling van de Geest. Op dat moment heeft God zich als Drie-Een geopenbaard in de tijd, in de geschiedenis, in de wereld. Maar Hij wilde dat deze openbaring niet verloren ging. Als ze immers alleen iets is van twee duizend jaar geleden en in een ver land, zou er geen reden zijn deze gebeurtenissen nu nog te vieren. Wat heeft de openbaring bij de Doop des Heren ons in onze tijd en op onze plaats te zeggen?

Om het antwoord op het spoor te komen moeten we beseffen dat we in eerste instantie alleen iets weten over de openbaring omdat deze ons bemiddeld is: er zijn getuigen die ons hun getuigenis hebben gegeven waardoor ook wij nu nog kennis kunnen nemen van deze gebeurtenissen. Die getuigen zijn echter niet zo maar waarnemers die aanwezig waren en een verslag geschreven hebben. Het gaat om getuigen die geen buitenstaanders waren maar zelf opgenomen werden in die openbaring. De aanwezigen bij de Doop des Heren keken niet alleen met hun ogen en luisterden met hun oren: ze zagen ook met hun hart. Ze voelden zich opgenomen omdat deze Doop veel meer was dan alleen het gieten van water over het hoofd van Jezus. Alle getuigenissen die we hierover hebben, benadrukken het

mysterie dat in deze uiterlijke daad verborgen ligt.

Zelfs sint Paulus, die niet zelf aanwezig was bij de Doop des Heren in de Jordaan geeft hierover zijn persoonlijk getuigenis. Hij kon getuigen omdat, zoals hij schrijft, het doopsel de toegangspoort tot het mysterie van de hele Openbaring en ook van de Doop des Heren is. Doopte Johannes alleen met water, wij zijn met water en Geest gedoopt. De jonge Kerk was er van overtuigd dat wij door dit doopsel met de heilige Geest en met water binnentreden in de Doop van de Heer in de Jordaan. Volgens sint Paulus zijn wij *door de doop met Hem begraven opdat ook wij, zoals Christus door de macht van de Vader uit de doden is opgewekt, een nieuw leven zouden leiden.* (Rom. 6,4; vgl Kol 2,12) Door het doopsel zijn wij binnentreden in het heilswerk van de Heer, we zijn verlost, maar meer nog, wij mogen een nieuw leven leiden. Want ons doopsel is niet alleen maar een soort reparatie van wat door de zonde fout was (vergeving van alle zonden) en een inlijving binnen het Lichaam van Christus dat de Kerk is. Het is veel meer: we zijn in het doopsel opgestaan tot een nieuw bestaan, opgenomen in het grote mysterie dat God in Jezus heeft geopenbaard.

Op deze wijze zijn het getuigenis over Jezus, de openbaring van Gods aanwezigheid en de mysteries van zijn liefde bewaard gebleven en ook nu nog voor ons toegankelijk. Door de sacramenten komen we in de stroom van de traditie te staan die generatie na generatie de openbaring doorgeeft. De Geest en de Kerk zijn daarbij de garantie dat het waarlijk de Openbaring van

God zelf is.

Ook wij kunnen getuigen worden van de Doop des Heren, weliswaar niet van de geschiedkundige gebeurtenis maar wel van het innerlijk mysterie dat hierin opgesloten ligt. Is dat misschien de reden dat juist Johannes de Evangelist die als enige van de evangelisten zelf aanwezig was, namelijk als leerling van de Doper, dat juist hij de Doop des Heren niet vermeldt? Hij beschrijft niet de Doop zelf maar de diepere werkelijkheid en geeft het getuigenis van sint Jan de Doper: *Zie het Lam Gods dat de zonden van de wereld wegneemt*. Daarmee beschrijft hij op treffende wijze wat er innerlijk bij de afdaling van Jezus in het water van de Jordaan gebeurd is. Het water van de Jordaan is verder blijven stromen, zoals ook de vergeving en de verzoening die door Jezus bewerkt zijn. Zie het Lam Gods dat ook nu nog de zonden van de wereld, onze zonden, wegneemt.

In het doopsel zijn we kind van God geworden, zonen en dochters in de ene Zoon. De Vader ziet in ons zijn eigen Zoon. Hij verheft en verheerlijkt ons als de Zoon. We delen door de Geest in het liefdesleven van Vader en Zoon. We worden opgenomen in de Drieëenheid.

In het diepst van onze ziel drukt de Vader zijn eeuwige liefde voor de Zoon uit. De Vader wil ons niet alleen liefhebben zoals Hij al het geschapene bemint: Hij wil tegen ons als tegen zijn eigen Zoon zeggen: *Gij zijt mijn welbeminde*. De Vader bemint ons werkelijk zoals Hij zijn eniggeboren Zoon bemint. Er zijn geen twee

liefdes in de Vader: een voor zijn Zoon en een andere, mindere, voor ons. Wat ik ook doe, hoe ellendig ik ook ben, hoe armetierig ik ook antwoord, altijd kan ik terugkeren om het woord van de Vader te vernemen dat Hij tot de Zoon spreekt. Zou ik misschien op een zeker moment denken dat de Vader mij niet meer liefheeft, dan zou ik ook moeten aannemen dat de Vader zijn unieke Zoon niet meer bemint! Het is onmogelijk geworden buiten de liefde van de Vader te vallen, want deze deelt in de eeuwige en blijvende liefde van de Vader voor de Zoon.

Sinds de Doop des Heren in de Jordaan spreekt de Vader in de diepte van ons hart voortdurend die mysterieuze woorden tot zijn Zoon. En wij zijn opgenomen in het mysterie zodat ook wij die woorden kunnen horen die de Vader ons onophoudelijk toefluistert: *Gij zijt mijn welbeminde zoon, mijn welbeminde dochter, in wie Ik welbehagen heb*.